

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

ԸՆՏՐՈՒԹԻՒՆԸ ՄԵՐՆ Է

Սա պահուս կանգնած ենք Հին Տարին Նորին ազուցող կամուրջին վրայ, երբ մարդկային մեր ակնկալություններու ջերմաստիճանը կը հասնի իր գագաթնակետին, ուր եթէ մէկ կողմէն Ամանորին մեզի պարգեւած նոր ու առինքնող երազները հմայիչ քաղցրութեամբ կը բազմապատկեն մեր սէրը դէպի կեանքը, միւս կողմէն սակայն անցնող Հին Տարին դառն ու հեզնախառն ժպիտը դէմքին, անվերադարձ կը տանի փունջը 365 օրերուն, որոնց երբեմն մեծ ու վառ յոյսեր կապած էինք, կարծէք այսպէսով մեզի սորվեցնել կ'ուզէր գնահատել ԺԱՄԱՆԱԿ կոչուող եզրին իրականութիւնը:

Հստակ է թէ. «Մարդիկ ընդհանրապէս ուրախ կ'ըլլան այնքան որքան իրենք տրամադիր են»: Կեանքի նկատմամբ մեր որդեգրած կեցուածքն է որ կը կերտէ մեր նկարագիրը, ինչպէս նաեւ սովորաբար մենք է որ կ'որոշենք թէ որքան երջանիկ կ'ուզենք ըլլալ:

Կին մը կ'երթայ իր բժիշկին ձեռքին երկար ցանկ մը գանգատներու իր առողջութեան վերաբերող: Բժիշկը երկար եւ խղճամիտ կերպով կ'ինքն քննելէ ետք, կու գայ այն եզրակացութեան թէ ան ֆիզիքական որեւէ սխալ բան չունէր, այլ ան պարզապէս ժխտական կեցուածք մը ունէր կեանքի նկատմամբ, բան մը որ զինք այդ վիճակին հասցուցած էր: Որուն վրայ իմաստուն բժիշկը կ'առնէ կ'ինքն եւ կը տանի սենեակ մը ուր կը պահէր իր դեղերը, եւ անոր ցոյց տալով պահարան մը որ լեցուն էր զանազան չափի եւ ձևի պարապ սրուակներով, կ'ըսէ. «Տիկին, կը տեսնե՞ս այս տարբեր չափի պարապ սրուակները, ես կրնամ առնել ասոնցմէ մին եւ լեցնել մարդ սպաննող թոյնով եւ կամ զինք բուժող դեղով, կարելորդ այն է, որ ես կ'ընեմ ընտրութիւնը»: Ապա ան շարունակելով կ'ըսէ. «Աստուծոյ մեզի պարգեւած բոլոր օրերը եւս նոյնն են այս պարապ սրուակներուն նման, մենք է որ կ'ընտրենք զանոնք լեցնել առողջ ու դրական կեցուածքով եւ լաւ տրամադրութեամբ, եւ կամ զանոնք կը լեցնենք ժխտական ու թունաւոր զգացումներով եւ միտքերով, ընտրութիւնը մերն է»:

«ՍիՈՆ»-ի սիրելի ընթերցողներ, մինչ կը պատրաստուինք դիմաւորել Նոր Տարին, Ամանորը, դարձեալ ընտրութիւնը կը մնայ մեզի: Մենք կրնանք այս Նոր Տարուան 365 օրերը լեցնել երջանկութեամբ եւ կամ վիշտով, ընտրութիւնը մերն է: Արշալուստող այս տարուան ընթացքին մենք կրնանք մեր շրջապատին համար ըլլալ օրհնութիւն եւ կամ անէծք, ընտրութիւնը միշտ մերն է:

Իսկ այսպիսի պարագաներուն սովորաբար մենք մեղքը միշտ կը նետենք մեր շուրջը տիրող պայմաններուն վրայ: Տակաւին ասկից մի քանի տասնեակ տարիներ առաջ սովորութիւն էր մեր խնդիրներն ու կեանքի դժուարութիւններու պատճառները բեռնել մեր ընկերային շրջանակին, կեանքի պայմաններուն, ճակատագրին, երբեմն մեր ծնողներուն եւ նոյնիսկ Աստուծոյ վրայ: Իրականութեան մէջ սիրելիներ, մենք է որ մեր միտքերուն եւ հոգիներուն առաջ բացուող տարին կրնանք լաւի, դրականի ու բարիի վերածել, կամ ճիշդ հակառակը, ընտրութիւնը միշտ մերն է: Թերեւս մենք չկարենանք մեր հակակշիռին տակ առնել այն ինչ որ կը պատահի մեզի, սակայն երբեք

չմոռնանք թէ մենք է որ կ'որոշենք թէ ինչպէս պիտի վարուինք մեր առջեւ ծառացող խնդիրներուն եւ դժուարութիւններուն հետ, չմոռնանք որ կեանքի ծանր ու դժուարին պահերը երկար չեն տեւեր անշուշտ եթէ մենք գիտենք արժանապատուութեամբ ու պատիւով տանիլ մեզի տրուածը: Ընտրութիւնը միշտ մերն է:

ՇՆՈՐՀԱԽՈՐ ՈՒ ԲԱՐԻ ԱՄԱՆՈՐ ԲՈՒՆՈՒԴ

Ն.Ա.Մ.

ԾԻԱԾԱՆԸ

(Ծննդոց Թ:13 – Երբ. ԺԱ:16)

Երբայեցւոց ուղղուած թուղթին մէջ կը տեսնենք ցանկը Մովսիսական կրօնքի հերոսներուն, հետեւեալ բառերով. «...Բայց անոնք՝ (հերոսները) յիրաւի կը ձգտին աւելի լաւ երկրի մը ... Ահա թէ ինչու Աստուած ամօթ չի համարեր ինքզինք անոնց Աստուածը կոչել»: Ասոնք «զԱստուած ճանչցող չամչցողներն են», մարդիկ՝ որոնք կը հաւատան աւելի լաւ վաղուան մը, ապագայի մը. մէկ խօսքով՝ ասոնք մարդեր են, որոնք երկնքի մէջ ծիածան կը տեսնեն: Մինչ Ծննդոց Գիրքին մէջ կը կարդանք. «Ծիածանս պիտի դնեմ ամպերու մէջ, իբրեւ նշան ուխտի իմ եւ երկրին մէջ»:

Իսկ ի՞նչ է ծիածանը: Գիտական բացատրութեամբ անիկա արդիւնք է արեւու լոյսին, շողացող՝ վազող անձրեւաջուրի կաթիլներուն վրայ: Այս մէկը ֆիզիքական բացատրութիւնն է անոր, սակայն կայ աւելին: Ծիածանը շողացող կամարն է խոստումի մը, կախուած երկինքէն գօտեպնդելու Աստուծոյ «չամչցողները», դառնալու անդամները աւելի լաւ երկիր մը փնտռող մարդոց խումբին. այո՛, անիկա Հայր Աստուծոյ յաղթանակի դրօշն է: Այսպէս, ծիածանը ճշգրիտ ձեւով մեկնաբանելով ան կը դառնայ իրա՛ւ նշանը Աստուծոյ բնութեան եւ Անոր մարդոց հետ յարաբերութեան: Հոգ չէ որ մարդիկ յաճախ կը կորսնցնեն իրենց ճամբան կեանքի փոթորիկներուն մէջ, սակայն հայր Աստուծոյ ծիածանը, հակառակ մեր մեղանշական բնութեան կ'ամօքէ մեր սիրտերը իր արդարադատութեամբ, օծուն՝ իր գուլթով: Որովհետեւ միշտ մեր կեանքի փոթորիկներու ընթացքին եւ անոցմէ ետք Իր գուլթն է որ կը ծիածանուի մեր կեանքերուն վրայ արեւու շողին նման:

Մենք՝ մարդ արարածներս նման ենք ծիածաններու: Կեանքը յարափոփոխ փոթորիկ մըն է եւ անոր յաջորդող հանդարտութիւնը միանգամայն: Այսօր երկինքը պայծառ է ու հանդարտ, սակայն վաղը կրնայ փոթորկոտիլ: Մարդկային միտքը աշխարհ մըն է ինքնին, որուն երկնակամարին վրայէն յաճախակի փոթորիկներ կ'անցնին. երբեմն վիշտի, երբեմն կասկածի, երբեմն յուսախաբութեան եւ երբեմն ալ յուսահատութեան փոթորիկներ: Սակայն մեր մարդկային փորձառութիւնները կու գան հաստատել թէ միշտ մեր փոթորիկներուն կը յաջորդէ ծիածանը, Աստուածային սէրը, գուլթն ու ներողամտութիւնը: Երբ մանուկ էինք, երկնակամարին վրայ երեւցող ծիածանին համար մեր մեծերը կ'ըսէին թէ անոր ծայրերը ոսկիրով լեցուն կուժեր կային կախուած, եւ քիչ չէր թիւր այն «մեծ-երեխաներուն», որոնք բաւական ճամբայ կը կտրէին միայն երեկոյեան տուն դառնալու ձեռնունայն, թաց, պարտասած եւ ... յուսախաբ, յետոյ միայն հասկնալու թէ ծիածանը Աստուածային խոստումն էր խաղաղութեան եւ հանդարտութեան, եւ թէ ոսկին պէտք չէր դառնար միակ նպատակակէտը մարդու կեանքին, այլ Աստուած՝ այդ հիանալի գոյներով ծիածանը երկնակամարին վրայ զետեղող:

Ն.Ա.Մ.